

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151022717776/facsimile.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

og pengene givet til enken; disse i forening med en månedlig understøttelse af Suhr gjorde, at den stakkels kone og hendes børn befriedes fra det daglige helvede, hvori de levede. Jeg følte mig lykkelig over, at det nu var blevet mig forundt at have virket hertil. Ofte, når Suhr kom hjem fra en eller anden tur, sagde han: »Jeg kan hilse Dem fra Deres kone.« Han havde virkelig fået interesse for hende, så man ret kunne kalde ham en glad giver. Sådanne øjeblikke var Suhrs elskværdigste. Han kunne være kold som is, men denne is kunne smeltes. Stakkels Suhr! Der var ingen, der gav ham så megen varme, at iskorpen smeltede om det ensomme, af få forståede hjerte. Hvilken trøst ligger der dog ikke i den tanke for os alle, en er der, som hører dine tanker, som ser dine bevæggrunde, som kender, hvad der kan siges til din undskyldning. Når jeg roste Suhr for hans gode hjerte til at hjælpe, hvor der var nød, da sagde han med sin bevægede stemme: »Det er jo kun min pligt.«

Jeg har alt tidligere fortalt, at Heiberg i disse år med hele sin sjæl og al sin interesse havde optaget sit ungdomstudium, astronomien. Han havde alt i nogle år sværmet for den tanke at rejse over til Hveen og, ligesom hans digtede astronom Longomontan i »Tycho Brahes spådom«, undersøge de sidste rester af den borg, der sank i grus ved avind og bornethed, så at nu

»Ploven monne fure
Uranial dit hus.«

Alt længe havde han tænkt at formå en maler til at tage over med sig, for at han kunne tegne de fattige rester, som endnu var tilbage af hin plet, der –

»Ej fortav hans rygte,
Men bar det over sø,
Og konger selv besøgte
Ham på den liden ø,« –

af hint sted, hvor for ham enhver plet var hellig, ethvert mindesmærke seværdigt. Nu formåede han ikke længer at holde sin lyst og længsel tilbage. Det blev besluttet, at han en af dagene i denne